

حَدِيثُ سَائِرِ الْأَنْبِيَاءِ

DE GEBEURTENIS VAN AL-IFK

DE LASTER JEGENS 'Ā'ISHA
-DE MOEDER DER GELOVIGEN-

ṬBN AL-JAWZĪ

حَادِثَةُ الْاِفْكِ

De gebeurtenis van al-Ifk

-De laster jegens 'Ā'isha, de Moeder der Gelovigen-

door al-Imām

Imām Abī Faraj 'Abd ar-Raḥmān Ḥassan b. 'Alī b.
Muḥammed (Ibn al-Jawzī)

الإمام أبو الفرج عبد الرحمن حسن بن علي بن محمد ابن الجوزي

Dit e-book mag vrij gekopieerd, gebruikt en verspreid worden voor da'wa-doeleinden. Het is niet toegestaan om het af te drukken of te verspreiden voor commerciële doeleinden zonder vooraf schriftelijke toestemming van de uitgeverij te verkrijgen.

- Titel:** De gebeurtenis van al-Ifk
- Arabische titel:** *Ḥādīth al-Ifk* uit het boek: *Ṣifāt al-Ṣafwa* blz. 367-371
Uitgeverij Dār ḍiyā' al-shām, Damascus
te Syrië (2015), 1ste druk
- Auteur:** Imām Abī Faraj 'Abd ar-Raḥmān Ḥassan
b. 'Alī b. Muḥammed (Ibn al-Jawzī)
- Vertaling:** Yūsuf Abū Ṣafīyya [Juni 2025,
overeenkomend met Dhul-Ḥijja 1446
NH]
- Correcties & Feedback** info@ahloelhadieth.nl

TRANSLITERATIETABEL

Medeklinkers

ء	'		ض	d
ب	b		ط	ṭ
ت	t		ظ	ẓ
ث	th		ع	‘
ج	j		غ	gh
ح	ḥ		ف	f
خ	kh		ق	q
د	d		ك	k
ذ	dh		ل	l
ر	r		م	m
ز	z		ن	n
س	s		ه	h
ش	sh		و	w
ص	ṣ		ي	y

Klinkers

اَ	a		آ	ā
أُ	u		أُو	ū
إِ	i		إِي	ī

AR STANDAARDSYMBOLLEN

Symbool	Transliteratie	Vertaling	Voor wie
سُبْحَانَكَ وَتَعَالَى	Subhānahu wa-ta'ālā	Geprezen en verheven is Hij	Voor Allah
تَبَارَكَ وَتَعَالَى	Tabāraka wa- ta'ālā	Gezegend en verheven is Hij	Voor Allah
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ	Ṣallā Allāhu 'alayhi wa- sallam	Moge Allah hem zegeningen en vrede schenken	Voor de Profeet Muḥammad
عَزَّ وَجَلَّ	'Azza wa-jall	Groot en verheven is Hij	Voor Allah
رَحِمَهُ اللَّهُ	Raḥimahu Allāh	Moge Allah hem genadig zijn	Voor een overleden geleerde
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ	Raḍiya Allāhu 'anhu	Moge Allah tevreden met hem zijn	Voor een metgezel
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا	Raḍiya Allāhu 'anhā	Moge Allah tevreden met haar zijn	Voor een vrouwelijke metgezel

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

De gebeurtenis van al-Ifk

Op gezag van al-Zuhrī, die zei: “Sa‘īd ibn al-Musayyib, ‘Urwa ibn al-Zubayr, ‘Alqama ibn Waqāṣ en ‘Ubayd Allāh ibn ‘Abd Allāh ibn ‘Utba ibn Mas‘ūd vertelden mij over de overlevering van ‘Ā’isha, de echtgenote van de Profeet صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ, toen de mensen van al-Ifk’ haar beschuldigden van wat zij beweerden — en Allah عَزَّوَجَلَّ haar daarvan vrijsprak. Allen vertelden mij een deel van haar overlevering. Sommigen herinnerden zich het verhaal beter dan anderen en gaven het nauwkeuriger weer. Ik heb van ieder van hen het deel opgetekend dat hij mij vertelde, en hun versies bevestigen en ondersteunen elkaar.”

Er is overgeleverd dat ‘Ā’isha, de echtgenote van de Profeet صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ, zei: “Wanneer de Boodschapper van Allah op reis wilde gaan, verrichtte hij een loting onder zijn echtgenotes. Degene op wie het lot viel, nam hij met zich mee.”

¹ Al-Ifk betekent: leugen of laster. De gebeurtenis van al-Ifk verwijst naar het bekende voorval waarin onze moeder der gelovigen ‘Ā’isha رَضِيَ اللهُ عَنْهَا werd beschuldigd (van ontucht) — een valse aantijging die haar onterecht en met kwade opzet werd aangedaan. Allah سُبحانه وتعالى sprak haar daarvan vrij in de openbaring. Degene die het voortouw nam in deze laster was ‘Abd Allāh ibn Ubayy ibn Salūl, het hoofd van de huichelaars. Een van de drijfveren achter zijn daden was zijn verlangen naar leiderschap en dominantie over de mensen van Medina, evenals zijn streven naar vele volgelingen. Over deze ziekelijke zucht naar aanzien zei al-Fuḍayl رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: “Wie van leiderschap houdt, houdt ervan om anderen te kleineren, zodat hijzelf uitblinkt in volmaaktheid.” (Zie: Jāmi‘ Bayān al-‘Ilm, p. 229).

'Ā'isha رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا zei: “De Profeet صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ verrichtte een loting onder ons voor een veldslag waarbij hij deelnam, en mijn naam werd getrokken, dus vergezelde ik de Boodschapper van Allah. Dat was nadat het vers van de hijāb (sluiering) was neergezonden, dus ik werd gedragen in mijn hawdaj (een draagkoets op een kameel), en daarin ook neergezet telkens wanneer we ons verplaatsten. Toen de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ zijn expeditie had voltooid en we op de terugweg waren en Medina naderden, werd er 's nachts aangekondigd dat we zouden vertrekken. Ik stond op toen we geïnformeerd werden over het vertrek en liep een eind van het leger vandaan. Toen ik klaar was met mijn behoefte, keerde ik terug naar mijn rijdier. Maar toen ik mijn borst aanraakte, merkte ik dat mijn halsketting van jaza' zafār² was afgebroken, dus ik keerde terug en ging op zoek naar mijn halsketting. Het zoeken hield me bezig, terwijl de mannen die gewoonlijk mijn draagkoets optilden naderden. Zij tilden de draagkoets op, plaatsten hem op mijn kameel en maakten deze klaar voor vertrek — in de veronderstelling dat ik erin zat.”

'Ā'isha zei: “Vrouwen waren in die tijd licht van lichaam; hun lijven waren nog licht; ze hadden nog weinig vlees op het lichaam. Zij aten slechts kleine hoeveelheden voedsel. Daarom vonden de mannen het gewicht van de draagkoets niet ongewoon toen ze hem optilden, en zij zetten hem op de

² Een halsketting van een soort kralen die uit Jemen wordt aangevoerd.

kameel en vertrokken. Ik was toen nog een jonge vrouw. Toen ik uiteindelijk mijn ketting vond, was het leger al vertrokken. Ik keerde terug naar hun kampplaats, maar er was niemand meer — niemand om te roepen en niemand om te antwoorden. Dus ik keerde terug naar mijn verblijfplaats, in de veronderstelling dat de mensen mij zouden missen en zouden terugkeren om mij op te halen. Terwijl ik daar zat, overmande de slaap mij en ik viel in slaap. Ondertussen had Ṣafwān ibn al-Mu'attal as-Sulamī al-Dhakwānī — die zich achter het leger had opgehouden — in de vroege ochtend zijn tocht voortgezet. Bij het aanbreken van de dag kwam hij bij mijn verblijf aan. Daar zag hij in de verte de gestalte van een slapend persoon. Hij naderde, en zodra hij mij zag, herkende hij mij — want hij had mij gekend van vóór de openbaring van de ḥijāb. Ik werd wakker door het geluid van zijn istirjā³, die hij uitsprak toen hij mij herkende. Ik bedekte onmiddellijk mijn gezicht met mijn jilbāb (sluier). Bij Allah, hij sprak geen woord tot mij, en ik hoorde van hem niets behalve zijn istirjā'. Daarna liet hij zijn rijdier knielen, zette zijn voet neer zodat ik kon opstijgen, en ik ging erop zitten. Vervolgens leidde hij het dier totdat wij het leger bereikten, op het moment dat zij neergestreken waren in de hitte van het middaguur. Toen begonnen de geruchten... en wie ten onder moest gaan vanwege deze zaak, ging ten onder.

³ De uitspraak: Innā lillāhi wa innā ilayhi rāji'un (Voorwaar, tot Allah behoren wij en tot Hem keren wij terug).

Degene die het voortouw nam in deze laster was 'Abd Allāh ibn Ubayy ibn Salūl⁴. Toen ik in Medina aankwam, werd ik ziek en lag ik een maand lang op bed, terwijl de mensen druk waren met het verspreiden van de woorden van de lasteraars over de gebeurtenis van al-Ifk. Maar ik merkte daar niets van. Wat mij tijdens mijn ziekte echter verontrustte, was dat ik van de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ niet de gebruikelijke tederheid en zachtheid ervoer die ik van hem gewend was wanneer ik ziek was. Hij kwam alleen binnen, groette en zei dan: *'Hoe gaat het met die daar?'* Dat maakte me ongerust, maar ik vermoedde nog steeds niets slechts. Toen ik eenmaal hersteld was, ging ik op een avond naar buiten, samen met Umm Miṣṭah, richting al-Manāṣi'⁵. Dat was onze vaste plek, en wij gingen daar alleen 's nachts heen — dit was in een tijd waarin we nog geen toiletten bij onze huizen hadden ingericht. Onze situatie was nog zoals die van de vroege Arabieren, die hun behoefte buitenshuis deden. Wij vonden het ongemakkelijk om toiletten dicht bij onze huizen te

⁴ Hij is 'Abd Allāh ibn Ubayy ibn Salūl, het hoofd van degenen die de laster aanwakkerden. Hij begon die te verspreiden nadat hij Ṣafwān ibn al-Mu'attal had gezien terwijl deze de kameel van 'Ā'isha رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا leidde. De verdorvene vond daarin een uitlaatklep voor de verstikkende huichelarij en afgunst die in zijn borst smeulde. Hij begon het gerucht te verspreiden, blies het op en spoorde anderen aan het verder te herhalen en te verspreiden onder de mensen — vooral onder de zwakzinnigen en lichtgelovigen van zijn volgelingen, die zich lieten misleiden door zijn status en rijkdom en zichzelf aan hem hadden uitgeleverd.

⁵ Een afgelegen plek waar zij hun natuurlijke behoefte deden.

hebben, dus vertrok ik samen met Umm Miṣṭah — de dochter van Abī Ruhm ibn al-Muṭṭalib ibn 'Abd Manāf; haar moeder was de dochter van Ṣakhr ibn 'Āmir, de tante van Abū Bakr aṣ-Ṣiddīq, en haar zoon was Miṣṭah ibn Uthātha ibn 'Abbād ibn al-Muṭṭalib. Toen wij klaar waren en op de terugweg naar huis liepen, struikelde Umm Miṣṭah over haar mantel en zei: 'Moge Miṣṭah vergaan!' Ik zei tegen haar: 'Wat een vreselijke uitspraak! Beschimp je een man die de Slag van Badr heeft meegemaakt?' Zij zei: 'O jij! Heb je dan niet gehoord wat hij heeft gezegd?' Ik vroeg: 'Wat bedoel je?' Toen vertelde zij mij wat de mensen beweerden over de laster. Mijn ziekte werd daardoor alleen maar erger. Toen ik thuiskwam, kwam de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ binnen, groette, en zei: *Hoe gaat het met die daar?*' Ik zei: 'Mag ik naar mijn ouders gaan?' ('Ā'isha zei:) Op dat moment wilde ik het nieuws uit hun mond bevestigen. De Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ gaf mij toestemming, dus ik ging naar mijn ouders. Ik zei tegen mijn moeder: 'O moeder, wat zeggen de mensen?' Zij antwoordde: 'O mijn dochter, wees kalm. Bij Allah, het is zelden dat een vrouw die geliefd is bij haar man — en medevrouwen heeft — niet het mikpunt wordt van geroddel.' Ik zei: 'Subḥān Allāh! Hebben de mensen dit werkelijk gezegd?'

Zij zei: "Ik huilde die nacht door tot de ochtend, geen traan hield op te vloeien. Van slapen kwam niets; ik deed geen oog dicht. En ook toen het ochtend werd, bleef ik huilen."

De Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ riep 'Alī ibn Abī Ṭālib en Usāma ibn Zayd toen de openbaring uitbleef, en hij raadpleegde hen over het eventueel scheiden van zijn vrouw.

'Ā'isha رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا zei: “Wat betreft Usāmah ibn Zayd: Hij sprak zijn steun uit voor de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ, gebaseerd op basis van wat hij wist over de onschuld van diens vrouw, en de genegenheid die hij in zijn hart voor haar had. Hij zei: ‘O Boodschapper van Allah, zij is uw familie, en ik weet niets dan goeds over haar.’ Maar 'Alī ibn Abī Ṭālib رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ zei: ‘Allah zal het u niet moeilijk maken. Er zijn genoeg andere vrouwen. Als u het dienstmeisje ondervraagt, zal zij u de waarheid vertellen.’”

Zij ('Ā'isha) zei: “De Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ riep Barīra bij zich en vroeg haar: ‘O Barīra, heb jij ooit iets aan 'Ā'isha opgemerkt dat jou deed twifelen?’ Barīra antwoordde: ‘Nee, bij Degene Die u met de waarheid als Profeet heeft gezonden — ik heb nooit iets aan haar gezien wat ik haar zou kunnen verwijten, behalve dat ze nog een jong meisje is, en soms in slaap valt terwijl het deeg van haar familie nog klaarstaat, waarop een tam dier komt en het opeet.’”

Zij ('Ā'isha) zei: “Toen stond de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ op het preekgestoelte (minbar) en sprak de mensen toe om genoegdoening tegenover (de schade die) 'Abd Allāh ibn Ubayy ibn Salūl (hem en zijn familie had aangedaan). Hij zei, terwijl hij op de minbar stond: ‘O

gemeenschap van moslims! Wie zal mij bijstaan tegenover een man van wie het kwaad mij heeft bereikt, iemand die mijn gezin heeft gekwetst? Bij Allah, ik weet niets dan goeds over mijn vrouw. En wat betreft de man over wie gesproken wordt⁶: ook over hem weet ik niets dan goeds. Hij kwam mijn huis nooit binnen, behalve wanneer ikzelf daarbij aanwezig was.'

Daarop stond Sa'd ibn Mu'ādh al-Anṣārī op en zei: 'Ik ben degene die u van hem zal verlossen, o Boodschapper van Allah. Als hij tot de stam van de Aws behoort, dan zullen wij zijn hoofd afhakken. En als hij van onze broeders van de Khazraj is, geef ons dan een bevel, en wij zullen u gehoorzamen.'

'Ā'isha رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا zei: "Toen stond Sa'd ibn 'Ubāda op — hij was de leider van de Khazraj en een rechtschapen man, maar zijn stamgevoel nam de overhand, en hij zei tegen Sa'd ibn Mu'ādh: 'Bij jouw leven, bij Allah — jij zult hem niet doden, en je zult daar ook niet toe in staat zijn!' Toen stond Usayd ibn Ḥuḍayr op, een neef van Sa'd ibn Mu'ādh, en zei tegen Sa'd ibn 'Ubāda: 'Je liegt! Bij Allah, wij zullen hem zeker doden! Want jij bent een huichelaar, en je verdedigt de huichelaars!' Toen stonden de twee stammen, de Aws en de Khazraj, lijnrecht tegenover elkaar en stonden op het punt met elkaar te vechten, terwijl de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ nog

⁶ Voetnoot vertaler: Ṣafwān ibn al-Mu'aṭṭal as-Sulamī al-Dhakwānī (degene die 'Ā'isha had gevonden en teruggebracht).

op het preekgestoelte stond. Hij bleef hen sussen en tot kalmte manen, totdat zij tot bedaren kwamen en stil werden.”

'Ā'isha رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا zei: “Ik huilde die dag onafgebroken; mijn tranen stopten niet, en ik kon geen oog dichtdoen. Ook de volgende nacht huilde ik door, mijn tranen bleven stromen, en ik sliep geen moment van verdriet. Mijn ouders dachten dat mijn verdriet mijn lever zou doen scheuren⁷. Terwijl zij bij mij zaten en ik bleef huilen, vroeg een vrouw van de Anṣār toestemming om binnen te komen. Ik gaf haar toestemming, en zij ging bij mij zitten en huilde met mij mee. Terwijl wij in die toestand verkeerden, kwam de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ binnen. Hij groette en ging bij mij zitten. Ze zei: Hij had sinds het gerucht niets tegen mij gezegd, en er was al een maand geen openbaring over mijn zaak gekomen. Toen hij zat, sprak de Boodschapper van Allah de getuigenis (shahāda) uit en zei vervolgens:

'Amma ba'd (wat volgt): O 'Ā'isha, er is mij over jou het een en ander verteld. Als je onschuldig bent, dan zal Allah عَزَّوَجَلَّ jou zeker vrijspreken. En als je iets verkeerd hebt overwogen of begaan, vraag dan vergiffenis aan Allah en keer tot Hem terug. Want wanneer een dienaar zijn zonde erkent en berouw toont, dan accepteert Allah zijn berouw.”

⁷ Voetnoot vertaler: Met andere woorden: dat zij eraan onderdoor zou gaan.

Zij zei: “Toen de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ zijn toespraak had beëindigd, droogden mijn tranen onmiddellijk op, ik voelde geen enkele druppel meer. Ik zei tegen mijn vader: ‘Antwoord de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ namens mij over wat hij heeft gezegd.’

Maar hij antwoordde: ‘Bij Allah, ik weet niet wat ik tegen de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ moet zeggen!’

Toen wendde ik mij tot mijn moeder en zei: ‘Antwoord jij dan namens mij de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ!’

Maar ook zij zei: ‘Bij Allah, ik weet niet wat ik tegen de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ moet zeggen!’

Toen zei ik — en ik was nog een jong meisje, die nog niet veel van de Qur’ān kende —: ‘Bij Allah, ik weet dat jullie deze beschuldiging inmiddels hebben aangenomen, dat het in jullie harten is doorgedrongen en dat jullie het zijn gaan geloven. Als ik jullie nu zeg dat ik onschuldig ben, en Allah عَزَّوَجَلَّ weet dat ik onschuldig ben, dan zullen jullie mij niet geloven. Maar als ik een fout zou toegeven, terwijl Allah weet dat ik daar vrij van ben, dan zouden jullie mij wel geloven. Bij Allah, ik vind voor mijzelf en voor jullie geen beter voorbeeld dan wat de vader van Yūsuf عَلَيْهِ السَّلَامُ zei:

﴿فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ﴾

‘Geduld is een schone zaak. En Allah is Degene bij Wie hulp gezocht wordt tegen dat wat jullie beschrijven.’ [Yūsuf: 18]”

Zij zei: “Daarna draaide ik mij om en ging op mijn bed liggen. Bij Allah, op dat moment wist ik zeker dat ik onschuldig was, en dat Allah mij met Zijn uitspraak zou vrijspreken. Maar bij Allah, ik had nooit gedacht dat er over mij openbaring zou neerdalen die geciteerd zou worden. Mijn zaak leek mij te onbeduidend voor Allah عَزَّوَجَلَّ om daarover woorden te openbaren die voor altijd geciteerd zouden worden. Wel hoopte ik dat de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ een droom zou krijgen waarin Allah mijn onschuld zou bevestigen. Bij Allah, de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ had zijn plaats nog niet verlaten, en niemand van de mensen in huis was vertrokken, of Allah سُبحَانَهُ وَتَعَالَى openbaarde aan Zijn Profeet صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. Toen overkwam hem wat hem gewoonlijk overkwam bij het ontvangen van openbaring: hij kreeg het zwaar te verduren, en zweetdruppels — als parels — rolden van zijn voorhoofd, zelfs op een koude dag, door de zwaarte van het Woord dat aan hem werd geopenbaard. Toen de openbaring voorbij was, glimlachte de Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ, en zijn eerste woorden waren:

‘Goed nieuws voor jou ‘Ā’isha, waarlijk, Allah heeft jou vrijgesproken!’

Mijn moeder zei tegen mij: ‘Sta op en ga naar hem toe!’

Maar ik zei: ‘Bij Allah, ik ga niet naar hem toe. Ik prijs niemand behalve Allah سُبحَانَهُ وَتَعَالَى — Hij is Degene die mijn onschuld heeft geopenbaard.’

Daarop openbaarde Allah de verzen:

﴿إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ﴾

‘Voorwaar, degenen die met de laster kwamen, behoren tot een groep onder jullie...” [Al-Nūr: 11–20] Zo openbaarde Allah سُبْحَانَكَ وَتَعَالَىٰ deze (tien) verzen als bewijs van mijn onschuld.”

Abū Bakr aṣ-Ṣiddīq رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ, die Miṣṭah financieel ondersteunde vanwege hun verwantschap en diens armoede, zei: “Bij Allah, ik zal hem vanaf nu niets meer geven, als Allah het wil, nadat hij over ‘Ā'isha heeft gezegd wat hij gezegd heeft!” Toen openbaarde Allah de volgende verzen:

﴿وَلَا يَأْتِلْ أَوْلُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولِي الْقَرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾

“En laat de bezitters van gunst en rijkdom onder jullie niet zweren om niet aan de verwanten, de behoeftigen en de emigranten op de Weg van Allah uit te geven. Laat hen vergeven en over het gebeurde heen stappen. Zouden jullie niet willen dat Allah jullie vergeeft? En Allah is Meest Vergevingsgezind, Meest Genadevol.” [Al-Nūr: 22]

Daarop zei Abū Bakr aṣ-Ṣiddīq: “Zeker, ik wil dat Allah عَزَّ وَجَلَّ mij vergeeft.”

En hij hervatte zijn financiële steun aan Miṣṭah zoals voorheen en zei: “Ik zal het hem nooit meer ontnemen.”

'Ā'isha رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا zei: “De Boodschapper van Allah صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ vroeg Zaynab bint Jaḥsh, de vrouw van de Profeet, over mij: *‘Wat weet jij? Wat heb je gezien? Wat is jou ter ore gekomen?’*

Zij antwoordde: ‘O Boodschapper van Allah, ik bewaak mijn gehoor en mijn gezichtsvermogen. Bij Allah, ik weet niets dan goeds over haar.’”

'Ā'isha vervolgde: “Zij (Zaynab bint Jaḥsh) was, onder de vrouwen van de Profeet, mijn gelijke in status en rang. Maar Allah سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى had haar door haar godsvrucht behoed (tegen kwaadspreken over mij). Haar zus, Ḥammah bint Jaḥsh, daarentegen, nam het voor haar op en begon tegen mij te strijden. Zij ging ten onder met degenen die ten onder gingen.”

Ibn Shihāb zei: “Dit is hetgeen wij hebben ontvangen over het voorval van deze groep mensen.” Overgeleverd door beiden in de twee Ṣaḥīḥs (al-Bukhārī en Muslim).

